

จดหมายถึง บรรณาธิการ

สุสมิแล

คณะทรัพยากรธรรมชาติ ภาควิชาพัฒนา
การเกษตร

ที่ มอ. ๕๒๐/๓๐๕ วันที่ ๑๘ เมษายน
๒๕๒๘

เรื่อง ข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งสนแก้ว
ต้น

เรียน บรรณาธิการวารสารสุสมิแล
(ผศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์)

ผมกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดตอนปิด
เทอมปลายครั้งนี้ ได้มีโอกาสไปเห็น
หนังสือแจกคนจีนที่รวมตัวเป็น
“ชมรมตระกูลลิ้ม จ.เพชรบุรี” ประจำปี
๒๕๒๘ ผมชอบอ่านหนังสืออยู่
แล้ว และโชคดีที่หนังสือแจกเล่ม
ที่กล่าวถึง (พิมพ์โรเนียว) มีคำแปลเป็น
ภาษาไทยด้วยหน้าต่อหน้าทั้งเล่ม

ในหนังสือแจกฟรีสำหรับสมา-
ชิกตระกูลลิ้มเล่มนี้ (สาส์นตระกูลลิ้ม
เพชรบุรี ประจำปี ๒๕๒๘) มีสารคดี
เรื่องตำนานเจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยวอยู่
ด้วย ทำให้ผมได้ข้อมูลเพิ่มเติมขึ้นอีก
หลายข้อที่ติดใจผมมากที่สุดก็คือ ความ
เป็นมาของคำว่า รุสมิแล หรือสนแก้ว
ต้น ซึ่งผมเคยถามอาจารย์มะเนาะตั้ง
แต่สมัยที่ผมโอนมาอยู่วิทยาเขตหาด
ใหญ่ใหม่ ๆ ผมเคยถาม อ.มะเนาะว่า
สนแก้วต้นตามคำแปลนั้นปลูกอยู่ที่ไหน
ผมอยากไปดู ถ้าความทรงจำของผมไม่
ผิดดูเหมือน อ.มะเนาะบอกว่าอยู่ในบริ-
เวณที่ตั้งวิทยาเขตปัตตานีของเรา
แหละ แต่มันล้มตายไปนานแล้วคง

เหลือแต่ชื่อตามภาษาถิ่นให้เรารับทราบ
กันต่อ ๆ มา

ผมถ่ายสำเนาทั้งภาคภาษาจีน
ซึ่งผมอ่านไม่ออกและคำแปลภาษาไทย
ส่งมาให้อาจารย์ด้วยแล้ว เสียดยที่เอก
สารเรื่องนี้ไม่ระบุชื่อผู้เขียนและไม่
เขียนบอกเอกสารอ้างอิงไว้ด้วย ผมเลย
ยังไม่ค่อยแน่ใจอยู่ว่าจะเชื่อถือได้หรือ
ไม่

นึกถึงเรื่องนี้แล้วยังคิดถึงอา-
จารย์มากยิ่งขึ้น จึงขอรบกวนอาจารย์
อีกสักครั้ง แต่ครั้งนี้ในฐานะที่อาจารย์
เป็น บก.รุสมิแลของพวกเขา

คำถามของผมก็คือขอทราบว่
ข้อความตอนที่ผมขีดเส้นใต้สีแดง
ในย่อหน้าที่ ๕ หน้า ๑๘ ของเอกสาร
ที่ผมได้มานี้ ถูกต้องหรือไม่ครับ และ
ย่อหน้าที่ ๖ ดูเหมือนจะค้านกับตำนาน
ที่ผมได้ฟังมาว่า ก่อนเจ้าแม่ลิ้มกอ-
เหนี่ยวจะผูกคอตาย หลังจากอันวอน
พี่ชายไม่สำเร็จ จึงบันดาลโทสะสาป
แข่งเอาไว้ออให้ฟ้าผ่ามัสยิดมิให้สร้าง
ได้สำเร็จ (เมื่อต้นเดือนเมษายนนี้ ผม
ไปรับนักศึกษาที่ส่งไปฝึกงานที่นราธิ-
วาสได้แวะพาเด็กลงมาดูสุสานเจ้าแม่
ด้วย ผมสังเกตเห็นมีสายล่อฟ้าติดอยู่ที่
มัสยิดตามตำนานนี้ด้วย ต่อไปนี้ฟ้าคง
ไม่ผ่าลงมัสยิดนั้นอีกแล้ว) หากอาจารย์
มีเวลาว่าง ๆ เมื่อไร กรุณาวิเคราะห์
เรื่องตำแหน่งสนแก้วต้นเป็นสารคดีลงใน

รุสมิแล ด้วยนะครับ

ผมเองตอนนี้กำลังเตรียมเรื่อง
“แพะในวันธรรมอิสลาม” กับเรื่อง
กีฬาชนแพะ กีฬาชนแกะอยู่ครับ หาก
เสร็จเรียบร้อยเมื่อไร จะส่งเรื่องมาให้
อาจารย์พิจารณา ด้วยความรักและนับ
ถืออย่างยิ่งครับ

นายเจือ สุทธิวนิช

หัวหน้าภาควิชาพัฒนาการเกษตร

เอกสารที่อาจารย์ได้รับแจก
จากชมรมตระกูลลิ้ม จังหวัดเพชรบุรี
นั้น มีข้อความส่วนใหญ่คัดลอก
ไปจากหนังสือที่ระลึกในงานสมโภช
เจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยวที่ปัตตานี ซึ่งผม
เป็นผู้จัดพิมพ์ให้แก่สมาคมศาลเจ้าแม่
ลิ้มกอเหนี่ยว ตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ ผมเข้าใจ
ว่าชาวเพชรบุรีมาเที่ยวงานสมโภช
เจ้าแม่ฯ ที่ปัตตานีแล้วซื้อหนังสือนี้
ไปพิมพ์เผยแพร่ แต่เสียดยไม่ได้อ้าง
ที่มา ผมขอส่งหนังสือดังกล่าวมาให้
อาจารย์ ๑ เล่มด้วยครับ

เรื่องสนแก้วต้น หรือรุสมิแลนั้น
มีหลายตำนานเล่าไว้ต่างกัน บ้างว่าเป็น
เสากระโดงเรือสำเภา ๘ ลำ ของเจ้าแม่ที่
เดินทางมาจากเมืองจีนเพื่อมารับพี่
ชาย บ้างว่าเป็นบรืวาร ๘ คน ของเจ้า
แม่ เมื่อตายแล้วที่หลุมศพทั้ง ๘ บัก
ด้วยคันสนเป็นเครื่องหมายจนคันสน
นั้นเจริญเติบโตขึ้นมา

ตำแหน่งคันสนนั้น ถ้าดูตาม
ชื่อสถานที่ในปัจจุบันก็น่าจะเป็นฝั่ง
หมู่บ้านรุสมิแล ใกล้มหาวิทยาลัยสง-
ขลานครินทร์ แต่ถ้าศึกษาประวัติ
ศาสตร์ท้องถิ่นปัตตานี หรือดูตาม
ลักษณะภูมิศาสตร์แล้ว ปัตตานีในยุคที่
เจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยวเข้ามาตรงกับ
สมัยอยุธยา และท่าเรือสำเภาขณะนั้น
น่าจะเป็นชายทะเลตรงตำบลกรือเซะ
ตำบลตันหยงลูโละ เรือไปจนถึงชาย
ไปรษณีย์หน้า ๘๐